

Bladene, at der i Norge er nedsat et Udvalg, som skal overveje Spørgsmaalet om en Luksusbeskatning. Men jeg ønsker da at oplæse, hvad den norske Finansminister har sagt i det norske Storting om den Ting. Det er kun nogle faa Linier, som den højtærede Formand nok vil tillade mig at læse op. Han siger: „Endvidere forbereder man Forslag om Indførelse af enkelte Luksusskatter for at forsøge at modarbejde noget af al den forargelige Ødselhed, som vises i denne Tid. Denne Skat vilde for øvrigt ikke komme til at spille nogen stor Rolle for Statens Finanser, men man burde alligevel gøre Forsøget“. Naturligvis, naar man stiller sig paa det Standpunkt, at man siger: Der er her Tale om en moralsk Skat, der er en forfærdelig Ødselhed i dette Øjeblik i Landet, den vækker Forargelse, den maa vi gøre noget imod, saa er det populært maaske, men det vilde undre mig, om det ærede Medlem gjorde en saadan Betragtning gældende, og det gør han sikkert heller ikke. Han er ikke mere moralsk end jeg — jeg mener overfor Skatter. I øvrigt vil jeg i saa Henseende ikke paa nogen Maade maale mig med det ærede Medlem. Her vil det ikke være et moralsk Syn, man skal anlægge, og jeg forstaa ogsaa, at det ærede Medlem ikke gjorde det. Det gør man altsaa i Norge efter Finansministerens Sigende, og derfor kan det ærede Medlem ikke tage Norge til Indtægt for sin Betragtning. Jeg kunde snarere tage Norge til Indtægt for min, fordi Finansministeren siger, at Skatten vist ikke vil indbringe noget, men man godt kan indføre den alligevel.

Det ærede Medlem begrundet i Virkeligheden sin Stilling til de saakaldte nye Skatter med, at det er Forbruget, der er steget, og han siger, at der, hvor Forbruget er, er ogsaa Skatteevnen, og den Skatteevne, som viser sig i dette stærke Forbrug, skal Staten udnytte. Saaledes forstod jeg det ærede Medlem. Det er ikke en Stilling, man tager af moralske Grunde. Jeg vil nu sige, at det forekommer mig, at de sidste Dages alvorlige Begivenheder — for atter at citere det ærede Medlem — ikke egentlig opfordrer stærkt til at forhandle om Indførselsskatter. Hvis ikke det ærede Medlem havde ført dem frem, og jeg ikke ansaa det for hensigtsmæssigt at fjerne dem fra Debatten i Fremtiden, vilde jeg ikke gaa ind derpaa, men henviser til, at vi i dette Øjeblik staar i en Situation, hvor saadanne Skatter ikke med Nytte kan diskuteres. Men jeg synes dog,

jeg skylder baade det ærede Medlem og det høje Ting at sige nogle Ord derom.

Jeg skal da først sige, at jeg ikke i og for sig er en Modstander af, at man ved en Toldrevision forhøjer Tolden paa Silke, Vin og lignende. Jeg mener blot, at Øjeblikket er ikke opportunt til at komme ind paa den Art Forhandlinger af mange Grunde og Grunde, som delvis bedre kunde drøftes i et Udvalg. Men dernæst kan jeg ikke indrømme det ærede Medlem, at det stigende Forbrug kan lægges til Grund for en Forhøjelse af disse Afgifter eller Skatter. Det ærede Medlem har naturligvis først sin Forlystelsesafgift. Det undrer mig ikke, at han dvæler ved den, for det gaar ofte saaledes, at de hæsligste Børn er de kæreste for Forældrene, men dette hæslige Barn af det ærede Medlem, tror jeg, han er den eneste her i Landet, der har Kærlighed til. Jeg har desværre ikke kunnet gennemlæse det ærede Medlems Foredrag fra i Gaar, da jeg har været beskæftiget hele Morgenen med Embedsforretninger, men han sagde noget lignende som, at der var en uhyre Tilstrømning til alle Forlystelser, og deraf maatte man faa det Indtryk, at Forlystelsesafgiften var stigende, og det maa ogsaa være Grundlaget for det ærede Medlems Betragtning. Nu skal jeg nævne Tallene for Forlystelsesafgiften i disse Aar. I 1912—13, som egentlig er det første Aar, den virker — den er af 1911 —, gav den 1,382,000 Kr. I det følgende Aar, 1913—14 — jeg gør opmærksom paa, at der endnu ingen Krigstilstand er indtraadt —, gav den 1,550,000 Kr., altsaa en Stigning af ikke fuldt 200,000 Kr. Saa kommer vi til det første Krigsjaar, Finansaaret 1914—15: Skatten falder. Den falder til 1,382,000 Kr. Det vil sige, at den nu er gaaet tilbage til det, den gav i 1912—13. Saa kommer 1915—16: Skatten falder yderligere. Og det er meget uheldigt for det ærede Medlem, for da var der allerede megen Tale om, hvilken Ødselhed der var, hvilken Tilstrømning der var til Forlystelserne, hvor Folk var vilde efter at sætte Penge i alt muligt Tant og Gøgl. Da giver den 1,142,000 Kr. Nu er den mindre end i det første Aar, 1912—13. Dette viser, at man ikke skal sætte saa megen Lid til, hvad der staar i Aviserne, som det ærede Medlem er tilbøjelig til.

Det er blevet Skik her i Landet at tale om den uhyre Ødselhed, det uhyre Forbrug af Penge, hvorledes Folk under denne Krig vakte megen Forargelighed i